

AVNI MULAJ

ORËT E MIA

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-1
M 98

POEZI

854-1
M 88

AVNI R. MULAJ

ORËT E MIA

poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

BUZËQESHJE E RE E TOKËS SIME

Ja giza dhe çeliku ynë i parë!
Ja dhe vargjet gëzimi i ligjshëm!
Ja përpara meje
toka ime metalurge!

Derdhur nëpër këto germa e fjalë,
merr format e ëndrrave tona të mira,
ti lavë e kuqe, e zjarrtë,

Këngë, fluturo sot
në zemrat e bashkatdhetarëve,
dhe si nektar mblidh krenarinë!
Le të derdhet ajo nëpër germat e fjalëve
si lavë e kuqe e metalit të saposkkrirë!

Si vagonat me minerale drejt furnnaltave,
kohërat drejt zemrave tona po vijnë,
shkrihen ato në këtë buzëqeshje,
që ka sot në fytyrë metalurgu ynë!

Shkrihet sot në metalin e parë
trishtimi i nënave mbi furkat e drunjta,
që sikur turrnin në to jo leshin e rudave,
po hijet e këtyre maleve vigane!

Te metali ynë i parë,
ç'nuk dëgjoj?
Zëra në thellësi,
vërshëllimën e kohërave,
ulërimën e ujkonjës
në instinkt uriegër,
rreth kullës, bjeshkës,
kufirit të trojeve!

Çdo gur
sjell diçka të tillë me vete
nga miniëra e largët në jug a verë,
dhe qenka më e rëndë
kjo peshë e dhembjes,
se sa pesha e vërtetë e tij!

Ky metal, toka ime,
është buzëqeshja jote e re;
është dashuria jote
për lirinë, dritën, jetën!

Janë te ky metal,
duart e minatorëve,
metalurgëve, makinistëve;
është i mbrujtur ai
me idealet komuniste!

Në hapat e ushtarit,
gjatë do jetojë i vrazhdë
imazhi i kafkës së armikut,
duke shkelur gurët e ashpër-
të bokave, bokërrimave,
duke të ruajtur ty të paprekur,
më të bukurën e buzëqeshjeve,
proletaren!

Në turnin e tretë,
toka jonë,
nis metalit të saj të parë t'i flasë,
si nëna fëmijës.

I flet
me zërin e Mic Sokolit,
me zërin e Selamit e të Vojos,
që topin armik e kapën nga gryka,
që mbi bunkerin nazist
në përmendore u kthyen

Flet toka ime
dhe ky metal i parë
dëgjon e çuditet si fëmija,
dëgjojnë dhe metali
dhe metalurgët
monologun e saj të dhimbshëm:

«Tyta të verbra ciklopikë,
mbi qafat e maleve të mia,
u nderën kohërave
si stalaktide të tmerrshme
Isha duke ëndërruar,
duke prashitur,
duke u ngjitur në bjeshkë,
isha me fëmijën në gji,
kur më qëlluan pa mëshirë.

Më besoni për gjithë plagët,
vuajtjet, dhembjet,
për gjithë ëndërrat.
Edhe në emrin tuaj, breza të palindur,
tytave të skuqura
gjoksin ua vura
edhe në emër të komunizmit.

Metali im!
Brenda teje
do jetë përherë zemra e metalurgut!
Ti do të dish
të qëllosh dhe të heshtësh,
metali im!»

Kërkoje edhe ti, toka ime,
të dije teknologjinë e shkrirjes,
por përpara saj diçka tjetër duhej të mësoje,
teknologjinë e të gjitha teknologjive,
më të madhin mësim
të të gjitha mësimëve —
revolucionin, komunizmin!

Atë nëntor
ti ngjisje shkallët
e luftës dhe shkollës për komunizëm.
Ti, luftëtar dhe nxënës i etur për dije,
bërrylet e grisur vendosje mbi bankon e historisë,
e jashtë, i menduar,
vështroje natyrën në vjeshtë,
me ngjyra të sfilitura,
si fishkej e binte çdo gjeth
e përmes gjithë ngjyrave
zbulojë ngjyrën e kuqe,

përtëritëse të një pranvere
me hove të përjetshme!
Çdo gur minerali të fliste
me nxehtësi furnaltash,
damarët të ndizeshin,
ne duart e metalurgëve
minatorëve, makinistëve,
duke t'u ndezur
në përfytyrim të madhërishme
veprat e pesëvjeçarëve.

Kështu ëndërroje,
toka ime, më 8 Nëntor,
ditën e themelimit të Partisë,
ndërsa shoku Enver,
biri yt, të fliste,
me gjuhën e thjeshtësisë,
për revolucionin e madh
që nesër do ndizje!

Kështu me Partinë,
populli im,
shkonit përpara
pa gabuar, pa ngecur,
dialektikën marksiste-leniniste
duke përvehtësuar

nga Nëntori në Nëntor,
nxënës të zellshëm,
krijues të guximshëm!

Në mendjen time
lëkundeni vigje,
ura të drunjta,
të vjetra
të vendlindjes,
me rezonancën tuaj të dhembjes!

Lëkunden mbi këto vigje
kohërat e tua të ikura,
Shqipëri!
Andej trishtimi i tyre iku,
që kurrë të mos kthehet përsëri!

Peisazhe të së ardhmes,
plot shkëlqim
në mendjen time ndizeni,
buzëqeshje njeriu
dhe vezullim metali,
nën diej që krisin frutat e djersës!
Urat në qiell harkojnë,
mbi shina trenat blu
të ditëve fluturojnë!

Kohërat nën duart e metalurgut,
xixa nxjerrin në kudhër!
Ju që farkëtoni të ardhmen e ndritur,
që lindni breza dhe metal shkrini,
farkëtoñi dhe këto fjalë e ritme!
Për metalin e së ardhmes
që tani merrni zemrën time,
këto vargje!